

MARNOTRATNY (13) ai

Pierwsze a jasne; -trat- (11), -trât- (2); -trat- : -trât- RejPos (3:2); o prawdopodobnie jasne (tak w -o-).

sg m N marnotrátny (2). ◇ A marnotratn(e)go (3). ◇ L marnotratnym (8).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI – XVII w.

Lekkomyślnie trwoniący to, co posiada; skłonny do rozrzutności (13) :

Wyrażenie: »marnotratny syn« [nie występuje w tekście Pisma Św.] [szyk 6:4] (10): Leop Luc 15 arg; iáko łam o tym powiedzieć raczy: [...] czyniąc cie z onego łyná łtráconego á łwowlne⁶⁰ przyjemnym łynem iemu. Thák iáko o onym márnotrátnym łynu powiedzieć raczył RejPos 106, [219]v, Ooo2v; RejZwierc 178v; WujJudConf 81v; Ten łyn márnotrátny figuruie y náwrocenie pogánow/ y káždego człowieká grzełznego. WujNT 259, przedm 37, Luc 15 arg, Ccccc3.

Przen: Grzeszny człowiek, też náwrócony grzesznik (2) :

Wyrażenie: »marnotratny syn« [szyk 1:1] (2): Káždy z nas łyn márnotrátny. RejPos Ooo2v marg, 223v.

a. *W funkcji rzeczownika (1) :*

W przeciwstawieniu: »skąpy ... marnotratny« (1): Bo poznáł wnet [z postawy] gniewliwego/ poznáł dobrotliwego/ poznáł łkąpego/ tákże márnotrátnego/ poznáł łmętneho/ poznáł welołego/ poznáł mężnego/ poznáł boiázliwego RejZwierc 19v.

Synonimy: marnotrawny; a. marnostrawca, marnotrawca.

Cf MARNOTRAT, MARNOTRATCA, MARNOTRATNIK